

ВЪВЕДЕНИЕ

Гробищата са специално обособени участъци от територията на селищата, предназначени за погребение на умрелите хора. Погребването в земята и оформянето на гробищни комплекси е древен обичай, запазен през вековете. Тяхното изграждане и оформяне е съобразно религиозните и културно-етнически представи на конкретното общество. В тях се съхранява паметта за скъпи покойници, за по-близки или по-далечни родственици.

Старите некрополи и гробищни комплекси съхраняват в голяма степен паметта на селището и съответно са носители на многопластова информация. Като се започне от антропонимията, илюстрираща типичните лични и фамилни имена, прозвища, семейни и брачни връзки, етническа принадлежност, демографски процеси и явления, случки и събития в селището, в общобългарски мащаб, за природни бедствия, войни, болести и т. н. Изключително важна е информацията за жизнения и професионален път на личността, на чийто паметник често са изобразени текстово, чрез пластика или скулптурни композиции, заниманията ѝ преживе. Понякога надгробните паметници са единствен източник на такава информация. Оформянето на надгробията и надгробните съоръжения, особено ако се отнасят за по-дълъг период, красноречиво говорят за религиозно-естетическите възгледи на хората и промените им във времето.

Тези надгробия са част от културно-историческото наследство и трябва да бъдат съхранявани независимо от състоянието им.

Основен принцип на изграждане на старите гробищни комплекси е родовият. Това предоставя много информация за фамилии и тяхното развитие, както за ролята и мястото им в обществения живот. По принципа за изграждането на фамилните парцели може да се проследи развитието на рода и взаимоотношенията му с други родове, което е обвързано с възпроизвеждането и професионалната реализация на чле-